

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kliś

Protokolant Tomasz Kilarski

przy udziale Prokuratora --/--

po rozpoznaniu w dniach 24.02.2016r. oraz 14.04.2016r. sprawy karnej

J. B. zd. B.

urodz. (...) w M.

córki J. i Z. zd. M.

oskarżonej o to, że: w dniu 09 października 2015r. w O. woj. (...) przy ulicy (...), kilkakrotnie uderzając D. K. drzwiami wejściowymi do mieszkania spowodowała obrażenia ciała u pokrzywdzonego w postaci powierzchniowego urazu przedramienia lewego oraz jego obrzęku i zaczerwienienia, czym naruszyła nietykalność cielesną pokrzywdzonego,

tj. o czyn z art. 217§1 k.k.

I. ustala, iż oskarżona J. B. dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 217§1 kk, ustalając jednocześnie, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne na podstawie art. 66§1 i 2 kk i art. 67§1 kk postępowanie w sprawie warunkowo umarza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok,

II. na podstawie art. 628 kpk w zw z art. 629 kpk zasądza od oskarżonej J. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w niniejszej sprawie i na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza jej opłatę w kwocie 60 zł (sześćdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

D. K. i A. B. pozostają w związku małżeńskim. Z małżeństwa posiadają 4-letniego syna K. K.. Pomiędzy małżonkami w Sądzie Okręgowym w Jeleniej Górze Wydział I Cywilny toczy się postępowanie rozwodowe. W związku z powyższym A. B. od dnia 10.08.2015r. wspólnie z synem zamieszkuje w lokalu mieszkalnym należącym do swoich rodziców położonym w O. przy ul. (...). Zgodnie z postanowieniem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze D. K. posiada ustalone kontakty z małoletnim synem w każdy piątek tygodnia w godzinach od 17⁰⁰ do 20⁰⁰ w miejscu zamieszkania matki dziecka.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej J. B. k. 34v-35, zeznania świadka A. B. k. 35v-36v, D. K. k. 35-35v, 36v, 54v, 55, 55v, B. K. k. 37-37v, 55v.

Do dnia 09.10.2015r. podczas kolejnych wizyt pokrzywdzonego u małoletniego pomiędzy J. B., jej mężem oraz A. B., a D. K. dochodziło do nieporozumień, kłótni. D. K. był pomawiany przez domowników o niewłaściwe zachowanie, kradzież mienia itp. W związku z powyższym na miejsce zdarzenia wzywani byli przez oskarżyciela

prywatnego funkcjonariusze policji z Posterunku Policji w O.. Podczas kolejnej interwencji w dniu 18.09.2015r. funkcjonariusze poinformowali D. K., aby na kolejne spotkanie z dzieckiem udał się z osobą postronną celem zapobieżenia ewentualnych incydentów.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej J. B. k. 34v-35, zeznania świadka A. B. k. 35v-36v, D. K. k. 35-35v, 36v, 54v, 55, 55v, B. K. k. 37-37v, 55v, M. D. k. 54-54v, notatka urzędowa k. 46.

Wobec powyższego na kolejną wizytę w dniu 09.10.2015r. D. K. udał się ze swoją siostrą B. K.. W/w posiadali ze sobą prezenty dla dziecka. Po przyjeździe na miejsce około godziny 18⁰⁰ oskarżyciel prywatny zapukał do drzwi, które otworzyła A. B.. Kobieta była zaskoczona obecnością ciotki dziecka, jednakże zaprosiła przybyłych do mieszkania. W tym czasie z wnętrza lokalu do przybyłych podeszła J. B. i stojąc w progu pomiędzy korytarzem mieszkania, a klatką schodową kategorycznie odmówiła prawa wejścia do lokalu B. K.. Pomiędzy w/w wywiązała się wymiana zdań, kłótnia. W pewnym momencie J. B. udała się do mieszkania sąsiadki K. M. prosząc ją, aby ta była świadkiem zaistniałego zdarzenia. Następnie powróciła do mieszkania i już w obecności K. M. trzymając drzwi wejściowe, podczas wręczania dziecku prezentów przez przybyłych uderzała nimi w lewą rękę w okolice przedramienia oskarżyciela prywatnego.

Po tym zdarzeniu J. B. zamknęła drzwi od swojego lokalu, zaś D. K. oraz B. K. udali się do mieszkania K. M., gdzie poinformowali w/w o celu wizyty w mieszkaniu oskarżonej.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej J. B. k. 34v-35, zeznania świadka A. B. k. 35v-36v, D. K. k. 35-35v, 36v, 54v, 55, 55v, B. K. k. 37-37v, 55v, M. D. k. 54-54v, K. M. k. 36v-37, J. C. k. 36v, notatka urzędowa k. 46, karta informacyjna SP ZOZ w Z. k. 3-4, zaświadczenia lekarskie k. 26-27, materiał fotograficzny k. 33, protokół odtworzenia płyty k. 53.

Na skutek tego zdarzenia D. K. odniósł obrażenia ciała w postaci niewielkiego miejscowego obrzęku i zaczerwienienia przedramienia lewego na powierzchni bocznej, które naruszały jego nietykalność cielesną.

Dowód: karta informacyjna SP ZOZ w Z. k. 3-4, opinia biegłego k. 17.

J. B. pracuje w (...) (...) w O. na stanowisku pracownika socjalnego. Z tego tytułu osiąga miesięczne dochody w kwocie 1.900 zł. Nie posiada majątku ruchomego, bądź nieruchomości większej wartości. Z miejsca pracy posiada opinię pozytywną. W przeszłości nie była karana sędownie.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej J. B. k. 34v-35, opinia o oskarżonej k. 29, karta karna k. 52.

Słuchana w trakcie rozprawy sądowej oskarżona J. B. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Zaprzeczyła, aby w jego trakcie spowodowała u pokrzywdzonego obrażenia ciała w sposób i okolicznościach podanych przez w/w.

W złożonych wyjaśnieniach potwierdziła, iż w dniu 09.10.2015r. doszło do zdarzenia z udziałem jej osoby oraz D. K., a także B. K. podczas wizyty w/w u dziecka w związku z realizacją kontaktów ustalonych orzeczeniem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze. Jak jednak oświadczyła to D. K. oraz jego siostra B. K. byli wobec niej agresywni, usiłowali siłą wtargnąć do mieszkania stanowiącego jej własność i podczas tego zdarzenia zarówno świadek B. K., jak również oskarżyciel prywatny użyli wobec niej siły fizycznej skutkiem czego doszło do spowodowania u niej obrażeń ciała w postaci stłuczenia podudzia lewego, obrzęku oraz stłuczenia kończyny prawej. J. B. oświadczyła ponadto, iż całe zajście obserwowała jej córka A. B. oraz sąsiadka K. M., która została wezwana przez nią na miejsce zdarzenia. Oskarżona oświadczyła także, iż o zaistniałym incydencie poinformowała funkcjonariuszy policji w Posterunku Policji w O. oraz przekazała jego przebieg swojej współpracownicy J. C., okazując dodatkowo odniesione obrażenia.

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia J. B. w tej części, w której zaprzeczyła, aby podczas inkryminowanego zdarzenia w dniu 09.10.2015r. uderzając drzwiami pokrzywdzonego D. K. spowodowała u niego obrażenia ciała, o których mowa w zaświadczeniu

lekarskim (k.3.) oraz opinii sądowo-lekarskiej (k.17) – należało potraktować jako nieprawdziwe, alogiczne, sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a tym samym niewiarygodne.

Również dalsze jej twierdzenia, w których przedstawiała swoją wersję przebiegu opisywanego zajścia – Sąd orzekający potraktował jako li tylko nieudolną próbę obrony w/w przed poniesieniem konsekwencji prawno-karnych swojego naganego postępowania.

Co również istotne twierdzenia w/w w zakresie odniesionych rzekomo w trakcie tego zdarzenia obrażeń, ich miejsca, usytuowania, sposobu powstania, a także zachowania w tej części zdarzenia D. K. oraz B. K. nie znalazły potwierdzenia nie tylko w zeznaniach córki A. B., która stwierdziła (k.36) „Ja nie widziałam zdarzenia aby oskarżyciel kopnął matkę...”, „Ja w tym czasie stałam na korytarzu...”, ale również zeznań koleżanki z pracy w/w - świadka J. C., która na pytanie Sądu kilkakrotnie twierdziła, iż J. B. opisując przebieg tego zajścia, okazywała jej odniesione obrażenia ciała w postaci siniaka umiejscowionego na prawej nodze (udzie), co nie odpowiadało zapisom na zaświadczeniu lekarskim jakie przedstawiła oskarżona (k.26 i k. 27). Zgodnie bowiem z informacjami tam zawartymi obrażenia jakie posiadała w chwili badania oskarżona umiejscowione były na nodze lewej.

Przechodząc w tej części uzasadnienia do rozważań na temat zaistniałego zdarzenia, jak również oceny wiarygodności zeznań D. K. należało zważyć, iż twierdzenia przedstawione przez w/w – w ocenie Sądu orzekającego – znalazły potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dowodach, na podstawie których ustalono opisany wyżej stan faktyczny.

Jak bowiem zeznał pokrzywdzony w dniu 09.10.2015r., stosownie z zapadłym orzeczeniem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w zakresie kontaktów z małoletnim dzieckiem – około godziny 18⁰⁰ wspólnie ze swoją siostrą B. K. udał się do mieszkania oskarżonej, gdzie od dnia 10.08.2015r. przebywał wspólnie ze swoją matką – K. K.. Po przybyciu na miejsce drzwi od mieszkania otworzyła A. B., która widząc D. K. i B. K. zaprosiła ich do wnętrza lokalu. W tym czasie na korytarz mieszkania wyszła oskarżona, która podeszła do drzwi wejściowych i zagrządzając przejście kategorycznie sprzeciwiła się wejściu do lokalu ciotce małoletniego. Pomiędzy stronami wywiązała się wymiana zdań, po czym J. B. kilkakrotnie w obecności A. B., B. K. oraz przybyłej na miejsce zdarzenia K. M. uderzyła drzwiami w rękę pokrzywdzonego w okolicie przedramienia. Jak dalej zeznał w/w, po wręczeniu dziecku przyniesionych prezentów on wspólnie z B. K. udał się do mieszkania K. M., a następnie do (...)w Z. celem udzielenia pomocy ambulatoryjnej.

Tak przedstawione zeznania w całości potwierdzili świadkowie tj. B. K., K. M., a także częściowo A. B., która – jak wyżej przedstawiono – zaprzeczyła, aby była świadkiem czy to kopnięcia, czy też uderzenia oskarżonej przez pokrzywdzonego, o którym wspominała J. B..

Zarówno zeznania B. K., jak również w szczególności obcej dla stron konfliktu K. M. – Sąd Rejonowy uznał za konsekwentne, logiczne, spójne, a tym samym wiarygodne.

W świetle przedstawionych dowodów osobowych należało stwierdzić, iż niewątpliwie na skutek zaistniałego zdarzenia D. K. odniósł obrażenia ciała opisane w kracie porady ambulatoryjnej (k.3-5).

Co istotne, za tak postawioną tezę przemawia również opinia sądowo-lekarska (k.17) sporządzona przez biegłego chirurga Z. K. w dniu 03.01.2016r. W jej treści biegły kategorycznie bowiem stwierdził, iż odniesione obrażenia były następstwem działania urazu mechanicznego zadanego narzędziem twardym, tępym, tępokrawędzistym i mogły powstać w okolicznościach i w sposób opisany przez oskarżyciela prywatnego.

Nadto jak ustalił biegły przebyty uraz nie spowodował upośledzenia funkcji lewej kończyny górnej, a opisywane fizyczne skutki przebytego urazu wyczerpały cechy naruszenia nietykalności cielesnej D. K..

Zdaniem Sądu opinia sporządzona przez biegłego lekarza była jasna, pełna, czytelna, profesjonalna, a w związku z tym mogąca stanowić wartościowy dowód w przedmiotowej sprawie.

Również zeznania jakie przed Sądem złożył funkcjonariusz policji z Posterunku Policji w O. świadek M. D., a także dowód z odtworzenia z zapisu nagrania zarejestrowanego w dniu 09.10.2015r. przez samą oskarżoną – potwierdziły relacje przedstawione przez oskarżyciela prywatnego.

Całość, zaś tak zgromadzonego materiału dowodowego i dokonana jego ocena, w sposób nie budzący wątpliwości przekonuje, iż wina i sprawstwo oskarżonej J. B. były bezsporne.

J. B. w dniu 09 października 2015r. w O. woj. (...) przy ulicy (...), działając z zamiarem bezpośrednim, kilkakrotnie uderzając D. K. drzwiami wejściowymi do mieszkania spowodowała obrażenia ciała u pokrzywdzonego w postaci powierzchniowego urazu przedramienia lewego oraz jego obrzęku i zaczerwienienia, czym naruszyła nietykalność cielesną pokrzywdzonego. Swoim zachowaniem wyczerpała ustawowe znamiona czynu zabronionego opisanego w treści art. 217§1 k.k.

Niezależnie od dokonanych ustaleń faktycznych oraz zebranego materiału dowodowego, ale także kwalifikacji prawnej czynu należało stwierdzić, iż stopień winy oraz stopień społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuściła się J. B. z art. 217§1 k.k. nie był znaczny.

Oceniając bowiem zachowanie w/w Sąd Rejonowy stwierdził, iż oskarżona nie dopuściła się jego z niskich pobudek. Niejako – chociaż należy je z całą surowością potępić – były one po części następstwem działań samego pokrzywdzonego. Jak bowiem ustalono pomiędzy stronami od dłuższego czasu istniał konflikt, w trakcie którego dochodziło do wzajemnych kłótni, nieporozumień.

Nie można zapomnieć, iż do tych zachowań dochodziło w trakcie prowadzonego postępowania rozwodowego oskarżyciela prywatnego oraz córki oskarżonej – co naturalnie mogło budzić emocje, wzajemne spory.

Co także istotne J. B. w przeszłości nie była karana sędownie. Jest pracownikiem socjalnym Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w O.. Z miejsca pracy posiada opinię pozytywną.

W świetle powyższego – w ocenie Sądu orzekającego – zachodziły podstawy do warunkowego umorzenia postępowania karnego w zakresie popełnionego przez oskarżoną przestępstwa z art. 217§1 k.k. – na zasadzie art. 66§1 i 2 k.k. oraz art. 67§1 k.k. na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok.

Takie rozstrzygnięcie – zdaniem Sądu – zapobiegnie ponadto dalszej eskalacji konfliktu między stronami.

Uwzględniając sytuację finansową J. B., osiągane dochody zasądzono od w/w na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w niniejszej sprawie i wymierzono jej opłatę w kwocie 60 zł.